

Преди да изкажем някаква своя молба пред длъжностно лице, дълго мислим, преценяваме всяка своя дума, за да не пропуснем нещо или да не кажем излишни неща. Защо тогава си позволяваме да се молим небрежно?

започна да се моли почти по същия начин - подреждаше думите си точно така, дори тонът ѝ не се различаваше. Това ме накара да се замисля. Всеки човек има своята индивидуалност, всеки трябва по свой си начин да разговаря с Бога. И ако Му говори с чужди думи, като копира някого, не влага себе си в тази молитва, не изразява себе си. Такъв молитвен път, който ние сами си избираме, не води доникъде. И ако е така, трябва да се замислим - кога за последен път сме се молили истински?

Нека си припомним как се моли Исус Христос. За Него е писано: "Като принесе със силен вик и със сълзи молитви и молби на Този, Който можеше да Го избави от смърт, и ка-то бе послушан поради благоговението Си..." (Евр.5:7). Христос прекарва цели нощи сам в молитва, но сред хората се моли много кратко. В молитвата Си за възкресението на Лазар (Йоан 11:43) и при чудото с хляба и рибите (Лука 9:10-17) Той не започва отначало да моли Своя Отец да Го чуе. През нощта във вътрешната Си стаичка (Мат. 6:6) Исус се подготвя за всичко, което му предстои. И пред

Своя МОЛИТВЕ

К Какво знае съвременният човек за молитвата? Цяло поколение възпитаници на атеистичната епоха беше лишено от възможността да се моли. Ето защо у мнозина, когато за първи път чуят някой да се моли, молитвата остава у тях незабравимо впечатление. Понякога на богослужение проповедта не въздейства така, както една искрена молитва.

Когато започваме да ходим по-често на църква, ние не само се вслушваме как се молят другите, но и самите ние се учим да се молим, нагаждаме се към онова, което чуваме. Това е добре, но само в началото. Трябва да признаем, че когато слушаме другите, често ни привлича не толкова силата на молитвата им, колкото нейната красота. Когато заминах за Украйна и започнах да работя с малка група новоповярвали, останах поразен от този факт. При посещенията ни в Одеската църква една от сестрите често се възхищаваше от красотата на чутиите там молитви. С течение на времето тя

хората Той казва: "Отче, благодаря Ти, че Ме послуша. Аз знаех, че Ти винаги Ме слушаш; но това казах заради хората, които стоят наоколо..." (Йоан 11:41-42).

Като предвижда опасността, която заплашва учениците, Исус се моли за тях. И се обръща към Петър: "Сатана ви изиска всички, за да ви пресее като жито; но Аз се молих за теб, да не отслабне твоята вяра; и ти, когато се обърнеш, утвърди братята си" (Лука 22:31-32). Нерядко и ап. Павел казва: "...аз се молих за вас." Тези, за които той се моли, не са очевидци на неговите молитви, но изпитват в живота си резултата от тях. Можем ли днес да потвърдим, че сме се молили за своите брат и сестра и сме видели в живота им резултата от молитвите си?

Самият процес на молитвата в Божието Слово се описва така: "...учениците Йоанови... молитви правят" (Лука 5:33; СИ). Преди да се изправи пред хората, проповедникът работи, за да сътвори последователна проповед, в която да предаде това, какво му е открил Светият Дух. Молитвата също е служение пред Бога и е необходимо да бъде сътворена. Бог е вложил в нас творчески ум, който след като повярваме, постепенно трябва да се преобразява в ум Христов. Ако усъвършенстваме условия, в които живеем и се трудим, ако се грижим проповедите и свидетелствата ни да се подобряват, защо забравяме, че е необходимо да усъвършенстваме и нашите молитви?

Нека разгледаме процеса, чрез който се сътворява една молитва. Божието Слово чрез чудесни образи ни разкрива неговата последователност. На първо място, необходима е подготовка за молитвата. Нека се вслушаме в думите на цар Давид: “Защото Ти, Господи на Силите, Боже Израилев, откри това на слугата Си: Ще ти съградя дом. Затова слугата Ти намери сърцето си разположено да Ти се помоли с тази молитва” (II Цар. 7:27).

Давид разбира, че се моли пред Бог, Който се интересува от човешкото сърце. Ето защо той започва с молитва, която да го подготви: “Затова слугата Ти намери сърцето си разположено да Ти се помоли.” Но по какъв начин човек може да подготви своето сърце?

Ние сме храм на молитвата. За наше-то служение в този храм ап. Павел казва: “Като се молите в Духа на всяко време с всякаква молитва и прошение, бодърствайте в това с неуморно постоянство” (Еф. 6:18). Известно е, че храмът е място, където хората са се събирали за молитва.

Ната кула

Състоял се е от няколко части: Светая Светих, светилище, външен двор и място за езичниците отвън. Дошлите отдалеч имат възможност да сменят пари и да купят животни за жертвоприношенията. Но във всичко това трябва да се спазва определен ред, всеки трябва да знае мястото си. А по времето на Христос животните и обменителите на пари, продавачите и купувачите се озовават вътре в храма. Затова Христос ги прогонва от там и възстановява реда. Ние живеем в реалния свят и неизбежно се нуждаем от вещи, пари и други ежедневни неща, но е ненормално, когато битовата суета заеме място в живота ни, което не й

Ако не познаваме Словото, ако не сме го вложили в нашите сърца, как Светият Дух ще ни припомни неща, които не знаем?

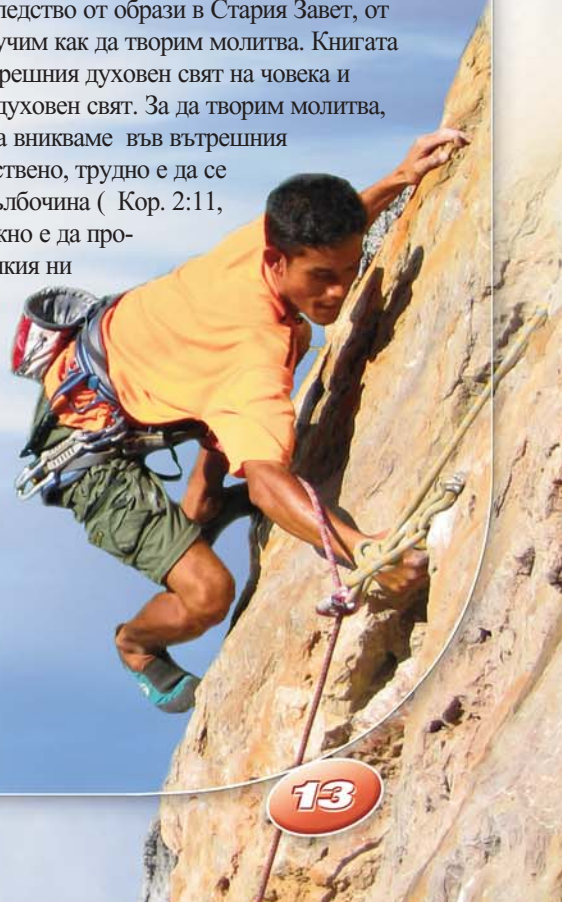
се полага. От ранна утрин се гмуркаме в житейските грижи и няма как да ги заобиколим, защото “...ако някой не се грижи за своите, а най-вече за домашните си... от безверник е по-лош” (I Тим.5:8). Но битовите проблеми, които трябва да оставим на своя ум, могат да проникнат и в сърцето ни, като осквернят нашия храм и натоварят духа ни. Христос ни предупреждава: “Внимавайте да не натежат сърцата ви от... житейски грижи” (Лука 21:34). Тогава не можем да се молим както трябва. Искаме да сътворим молитва, но нещо ни спира и не ни остава друго, освен да се помолим стандартно, традиционно, с наизустени фрази.

Ако искаме да се молим добре, преди това трябва да се обърнем към Бога с молба да ни очисти. Ап. Павел ни кара да пристъпваме към престола на благодатта: “очистени от лукава съвест” (Евр.10:22) Очистването е постоянен процес. Част от служението на свещениците в храма е било постоянно поръсване с кръвта на жертвените животни, която се внася дори зад вътрешната завеса, в Светая Светих (Евр. 9:1-14). Творчеството изисква постоянен труд. Не инерция, не автоматичност, а постоянно служение. Молитвата е труд, който изисква посвещение.

Никога не бива да забравяме, че когато се молим, говорим с Първосвещеника. Преди да изкажем някаква своя молба пред длъжностно лице, дълго мислим, преценяваме всяка своя дума, за да не пропуснем нещо или да не кажем излишни неща. Защо тогава си позволяваме да се молим небрежно?

Съществува определен ред в построяването на молитвата. Ап. Павел пише: “...увещавам преди всичко да отправят молби, молитви, прошения, благодарения...” (I Тим. 2:1) Отначало е нужна молитва за прошка. Молитва за себе си - Господ да ни прости, очисти и умие. И първосвещениците, преди да принесат жертва за народа, са правели жертвоприношение за себе си. След това трябва да благодарим на Бога, да му принесем жертва на хвала за чутата молитва.

Имаме богато наследство от образи в Стария Завет, от които можем да се научим как да творим молитва. Книгата “Псалми” показва вътрешния духовен свят на човека и законите на външния духовен свят. За да творим молитва, трябва да се научим да вникваме във вътрешния си духовен свят. Естествено, трудно е да се постигне цялата му дълбочина (Кор. 2:11, 2:14). Почти невъзможно е да проникнем в него с човешкия ни плътски ум. Често, когато искаме да се молим, не знаем откъде да започнем. Не можем да се настроим за молитва, много ни е трудно. По какъв начин да вникнем в себе си?

При сътворяването на молитвата участва цялото естество на вярващия – ум, душа и сърце.

Именно за това ни е дадено Божието Слово. Давид казва: “Твоето слово е светилник за краката ми и виделина на пътеката ми” (Пс. 119:105). Божието Слово е онзи светилник, който ни помага да разберем вътрешния си свят. (Йоан 16:14). Хубаво би било, преди да се молим, да прочетем молитвите на Давид - не за да ги наизустим и да се молим с тях, а за да “влизаме и излизаме” заедно с него в Светая Светих: “Господ ще пази влизането ти и излизането ти” (Пс. 121:8). Нужно е да осъзнаем, че сме скиния, в която има светилище и която е част от небесното, неръкотворното светилище. От Стария Завет знаем, че свещеникът влиза в Светая Светих, където се намира Ковчегът с плочите, върху които е написан Божият Закон - десетте заповеди. Бог казва за това място: “Там ще се срещам с теб...” (Исх.25:22). Трябва да се научим да влизаме в Светая Светих, за да разбираме какво Бог ни говори, и като излезем, да го реализираме в нашия живот. Трябва да жадуваме за откровения от Бога, които Той дава чрез Духа Си посредством Словото (Еф.1:17-19). Давид пише: “Прилепих се към Твоите свидетелства” (Пс. 119:31). Когато четем “Псалмите” рано сутрин преди молитва, тази книга ни помага да вникнем в нашия вътрешен свят. Тя разкрива преживяванията на човешката душа. Откриваме, че преживяванията на псалмопевеца са и наши, ставаме съучастници на неговите молитви. Така Божието Слово ни настройва да се задълбочаваме и да проникваме в Светая Светих. Например в Пс. 26 Давид се обръща към Бога: “Изследвай ме, Господи, и ме изпитвай, опитвай вътрешността ми и сърцето ми”. Ако в живота ни е станало нещо, което е вкоравило нашето сърце и ни е направило неспособни да чуваме гласа на своя Спасител, когато четем текста, Светият Дух насочва вниманието ни върху този стих и ние повтаряме с Давид: “Изследвай ме, Господи, и ме изпитвай, опитвай вътрешността ми и сърцето ми”.

Така можем да открием за себе си неща, които ще ни съкрушат и ще ни подтикнат да се молим конкретно за свои проблеми.

Затова е необходимо не просто да четем Библията, но и да я “вкусваме” (Йез. 3:1-3), да я изучаваме, а онези думи и стихове, които особено вълнуват сърцето ни, да прилагаме. Така, като прониква във вътрешния ни свят, Божието Слово посочва нашите проблеми, разкрива сърцето ни, разширява

го. И по-късно, когато започваме да се молим, Словото, което е вложено във “вътрешния ни ковчег”, излиза, произнесено с наши думи. Ние го възпроизвеждаме, може би дори цитираме. И такава молитва има особена сила. Изричаме именно това, което ни напомня Светият Дух, това, което отговаря на потребностите на нашата душа в дадената ситуация.

Потвърждение откриваме при мнозина мъже и жени на вярата, в чиито сърца прониква и действа Божието Слово. Така се моли Мария в Лука (1:46-56).

В книгата “Деяния на апостолите” виждаме как са се молили учениците, като са подкрепяли молитвата си с Божието Слово: “Издигнаха единодушно глас към Бога и казаха: “Владико, Ти си Бог, Който си направил небето, земята, морето и всичко, което е в тях, Ти чрез Светия Дух, Който говори чрез устата на слугата Ти, нашия баща Давид, си казал: “Защо се разяряваха народите и хората намисляха суети? Опълчваха се земните царе и управниците се събираха заедно против Господ и против Неговия Помазаник”. Защото наистина и Ирод, и Пилат Понтийски с езичниците и израилевия народ се събраха в този град против Твоя свят Син Иисус, Когото си помазал, за да извършат всичко, което Твоята ръка и Твоята воля са определили да стане. И сега, Господи, погледни на техните заплахи и дай на Своите слуги да говорят Твоето слово с пълна дързост” (Деян. 4:24-29).

Обърнете внимание, че цялото им естество участва в молитвата - ум, душа, сърце. В дадената ситуация те използват

Колко пъти всеки от нас е творил неразумни молитви, при спомена за които ни става страшно.

слово, казано от Давид, което в онзи момент напълно съответства на тяхната нужда. И сътворяват молитва, от която замаята „се потресе“. Несъмнено е необходимо Божието Слово да се изучава не само за да се проповядва и да се прилага в живота, но и за молитва. И ние действително, както казва ап. Павел, не знаем за какво да се молим (Римл. 8:26), но Светият Дух ни подкрепя в нашата немощ. Отначало Той влага Божие Слово в нас, после дава благословение и когато се молим с него. Така протича молитвата в духа (Еф. 6:18).

Ако ние действително вложим съкровището на Божието Слово в нас, можем да го прилагаме чрез водителството на Светия Дух. Христос казва: „А когато ви предадат, не се безпокойте как или какво да говорите, защото в същия час ще ви се даде какво да говорите“ (Мат. 10:19). Ако не познаваме Словото, ако не сме го вложили в нашите сърца, как Светият Дух ще ни припомни неща, които не знаем? А Той е способен да извлече от нашата Светая Светих онова, което сме вложили там. И ще го извлече според новия закон - на живот по Духа (Римл. 8:2), - който действа в нас: „Ще положи законите Си в сърцата им и ще ги напиша в умовете им“ (Евр. 10:16).

Ако дадем възможност на Светия Дух да извлече вложеното в нас, ще се молим за неща, които дори не сме планирали. И ще усетим силата на „извлеченото“ Слово, което посредством молитвата достига самото небе.

Сатана се опитва да заблуди Божия народ. Внушава, че трябва да се молим на Христос, Който е вътре в нас. Но това не е правилно. Ние се молим, като вникваме в себе си не за да направим в сърцето си място за поклонение на своето Аз, а за да преживеем процеса на освещение чрез Словото.

Следващият етап при молитвата е да достигнем външния духовен свят - божествения свят. За християните истинското светилище, където трябва да влезем, е на небето. Бог казва: „Аз обитавам на високо и свято място, още онзи, който е със съкрушен и смирен дух“ (Ис. 57:15). Иисус Христос е „служител на светилището и на истинската скиния“ (Евр. 8:2) на небето. Образите от Стария Завет разкриват истинското служение на Иисус Христос. Свещениците тогава изпълняват своето служение всеки ден. Приемат даровете, които народът носи и ги принасят пред Бога. Но Иисус Христос е истинският Първосвещеник - ден и нощ изслушва нашите молитви, които излизат от сърцата ни и се издигат към небето. Той не само чува произнесените думи, но вижда и сърцата, от които излизат молитвите, знае техните цели, затова може да ги приеме или да ги отхвърли. Христос още на Земята показва отношението Си към молитвите на митаря и фарисея. Колко пъти всеки от нас е творил неразумни молитви, при спомена за които ни става страшно! Трябва да благодарим на Бога, че не всичките ни молитви са били приети. Бог по-добре знае какво ни е необходимо и би ни навредило. Като приемат жертвените животни, свещениците трябва да бъдат същевременно и лечители, и съдии. Те винаги трябва да са трезви, за да не допускат грешки, които да се окажат фатални за някого. Но не всички свещеници в Стария Завет и не винаги честно изпълняват своята работа, понякога те разгневяват Бога, като принасят в жертва болни животни. И на хората понякога им се иска

Нека си припомним как се моли Иисус Христос. За Него е писано: «Като принесе със силен вик и със сълзи молитви и молби на Този, Който можеше да Го избави от смърт, и като бе послушан поради благоговението Си...» (Евр.5:7)

техните порочни молитви да бъдат приети. Някои се молят волята на Бога да се присъедини към тяхната воля и да бъдат наказани брат или сестра, които са ги обидили. Исая описва възмущението на израилския народ, че не е получил отговор на своите молитви. Грях е намерил място в техния пост и молитва и Бог не ги е чул. В истинското небесно светилище не може да влезе нищо нечисто. Ако натрупаната от Сатана нечистота в сърцето не е била изчистена (Йез. 28:12-19), как могат да бъдат допуснати нечисти молитви?

За да достигнем Светая Светих, да достигнем Бога, трябва първо да Го потърсим. Мойсей „взе шатъра и го постави вън от стана, далеч от стана, и го нарече Шатър за срещане, и всеки, който търсеше Господа, излизаше при шатъра за срещане, който беше вън от стана“ (Исх. 33:7). Обърнете внимание - влиза не този, който търси разрешение на своите проблеми, а този, който търси Бога и Той впоследствие разрешава проблемите (Мат. 6:33). Да търсиш Господ, означава да желаеш Неговото присъствие, Неговия глас. Той дава откровение, дава озарение на нашия дух и разум, на плачещата и страдащата ни душа.

Авакум пише: „На стражата си ще застана, ще се изправа на кулата и ще внимавам да видя какво ще ми говори Той...“ (Ав. 2:1). Като заставате на молитвената кула, не бързайте да слизате от нея. Останете и изчакайте. Нека се научим не само да изливаме душата си пред Бога, но и да чуваме това, което Той ще ни каже.

Понякога Бог ни говори чрез определен стих от Словото, като привлича вниманието ни върху него. А в сърцето, което е получило Божие откровение и отговор на молитвата си, се възцаряват мир, покой и радост.

презвитер **Иван ВЪЛКОВ**

